

Den Dag kunde Jørgen Skolelærer ikke holde sig hjemme for Uro og Spænding. Man ventede Ministerudnævnelserne i Løbet af Formiddagen, og straks om Morgenen tog han ind til Kolding for at være Nyhedskilderne nærmere. Fra enkelte Huse var der allerede stukket Flag ud, da han fra Stationen kom gaaende gennem Hovedgaden mellem to blaaøjede Studenter med hvide Huer — hans Sønner.

Han traf sin Broder og Svigerinde i Familjens Dagligstue og fik en meget kølig Modtagelse hos dem begge.

Den forhenværende Urmager, der for nylig var bleven udnævnt til Kancelliraad af den afgaaede Regering, desuden hædret af Befolkningen med en Sølvvinkande i Anledning af et Jubilæum, havde lagt sig forgyldte Stangbriller til og Kalot. Begge Dele gav det blankt barberede Ansigt et prælatagtigt Udseende, hvad ogsaa udtrykkeligt var tilsigtet. Siden det var hændet ham, at han af sine egne politiske Meningsfæller havde hørt Tyge nævne med delvis Anerkendelse, havde han forsaget Verden og sluttet sig til et Samfund af Hellige, hos hvem al Døgnet's Larm og navnlig al Tale om Politik var bandlyst.

Han modtog da ogsaa Broderen med en Bemærkning, der paa Forhaand afviste enhver Diskussion om Dagens store Begivenhed.

„Du kender mine Anskuelse,“ sagde han i verdensfjern Tone, „saa det er ikke værd, vi taler mere om det.“

Nede paa Gaden var der et usædvanligt Liv. Løbesedler med Ministerlisten blev ved Middagstid spredt